

โชคของนุ้ย

เพ็ญออก : เรื่อง

นภดล แจ่มสว่าง : ภาพ

019807

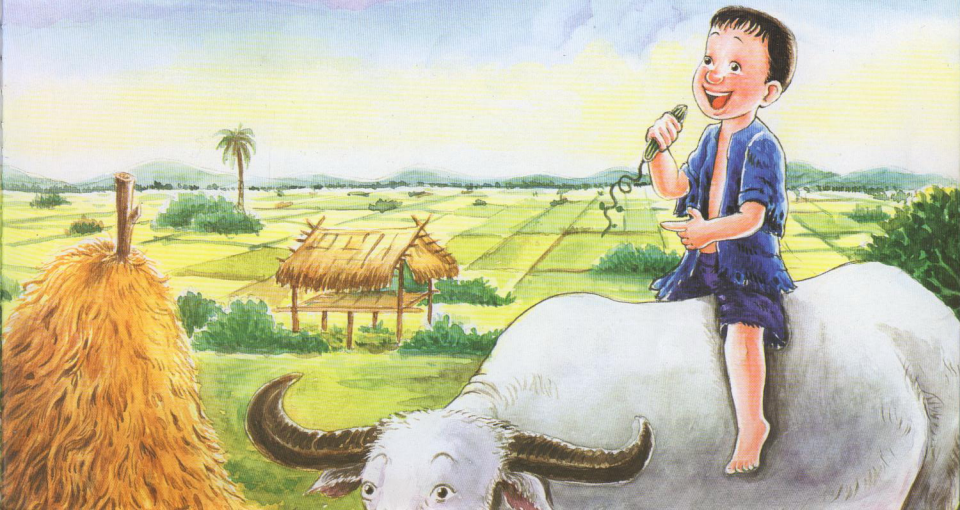
นุ้ยเป็นเด็กเลี้ยงควายอยู่ในชนบทแห่งหนึ่ง เขายากจนมากเพราะ
กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่ยังเล็ก ดังนั้นจึงต้องรับจ้างเลี้ยงควายให้กับพวกชาวนา
เพื่อแลกที่พักและข้าวปลาอาหารไปวันๆ

สมบัติที่นุ้ยมีติดตัวก็คือ เลื่อผ้าที่ทั้งเก่าและขาดซึ่งสวมใส่อยู่ กับ
มีดอีกเล่มหนึ่ง แต่เขาก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนกับความลำบากยากจนของตนแต่
อย่างไร เพราะเขามีความคิดฝันอยู่เสมอว่า สักวันหนึ่งเขาจะต้องประสบ
โชคดี

ทุกครั้งที่นุ้ยนั่งอยู่บนหลังควาย นุ้ยมักจะร้องเพลงอย่างมีความสุข
และฝึน...ฝึน...ฝึน...ถึงโชคดีของเขา

น่าเสียดายที่ทุกๆ วันนุ้ยต้องวุ่นวายอยู่กับฝูงควายที่ตนเลี้ยงอยู่ตลอดเวลา ต้องพาไปกินหญ้า กินน้ำ อาบน้ำ คอยขับไล่ไม่ให้ควายเข้าไปในที่นาของคนอื่น และยังต้องคอยดูแลควายบางตัวที่เกเรอีก

ดังนั้น นู๋จึงไม่มีโอกาสออกไปหาโชค
และไม่เคยคิดที่จะออกไปหา นอกจากรอคอยให้
โชคเข้ามาหาตัวเอง

วันแล้ววันเล่า โชคดีก็ไม่มาหานู๋สักที นู๋ได้แต่คอย...
คอย...คอย... และฝัน...ฝัน...ฝัน

จนกระทั่งวันหนึ่ง มีนกเอี้ยงวิเศษตัวหนึ่ง
บินผ่านมา มันเห็นนุ่นนั่งเหม่ออยู่ใต้ต้นไม้จึงบินมา
เกาะข้างๆ และซักถามเรื่องราว พอทราบเรื่องมันก็หัวเราะ
“โธ่เอ๊ย...เรื่องแค่นี้เอง” มันพูด “ถ้าจะมีอะไรในโลกนี้
ที่หาได้ง่ายที่สุดแล้ว ฉันว่า**โชค**นี่แหละที่หาง่ายกว่าเพื่อน
ง่ายยิ่งกว่าหากกล้วยกินเสียอีก”

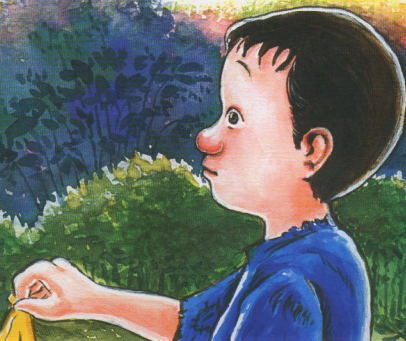

นุ้ยได้ฟังดังนั้นก็ดีใจยิ่งนัก รีบพูดขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นเรามาแลกกัน
ไหมล่ะ ฉันจะหากล้วยให้เธอ แล้วเธอหาโชคให้ฉัน เอาไหม”

พอนกเอี้ยงวิเศษรับคำ นุ้ยก็รีบวิ่งไปหากล้วยมาป้อนนกเอี้ยงวิเศษ
ทันที แต่ด้วยความรีบร้อน เขาจึงทำกล้วยตกลงบนพื้นดินจนเประอะเปื้อน
ไปหมด

“นี่ย...นี่ย...ลองใหม่อีกครั้ง” นกเอี้ยงจิ๋วเศษร้องขณะโฉบบินไปเกาะกิ่งไม้
“เธอควรทำรังให้ฉัน แล้วเอากลับไปวางไว้ในนั้น ฉันจะได้กินง่ายๆ แล้ว
ฉันจะพื่อนำโซคติมาให้เธอ”

นุ้ยจึงไปตัดกิ่งไม้เล็กๆ มาเป็นจำนวนมาก และประกอบกันเข้าจนกลายเป็นรังนกที่สวยงาม มีปล่องอยู่ตรงหลังคา และมีประตูทางเข้ากับหน้าต่างบานเล็กๆ ไว้ให้นกเอี้ยงวิเศษมองทิวทัศน์ข้างนอก ตรงกลางห้องมีคอนไม้กลมๆ แขนงโยงด้วยเถาวัลย์เส้นเล็กๆ จากเพดานสำหรับเป็นที่นอนของนกเอี้ยงวิเศษ

พอสร้างเสร็จนุ้ยก็นำไปให้นกเอี้ยงวิเศษดู

“นุ้ย...นุ้ย...เธอทำรังไว้ให้ใคร” นกเอี้ยงวิเศษร้องขึ้น “ฉันอยู่รัง
อย่างนี้ไม่ได้หรอก เตียวแมวร้ายจะมารังแกฉัน นุ้ย...นุ้ย...รังนี้เล็กเกินไป
สำหรับฉัน” ว่าแล้วนกเอี้ยงวิเศษก็บินขึ้นสู่ท้องฟ้า โดยไม่ยอมกินกล้วยที่
นุ้ยวางไว้

“ถ้าฉันสร้างรังให้ใหญ่และสวยงาม มีลักษณะเหมือนบ้านมากกว่านี้นกเอี้ยงวิเศษคงจะชอบและนำโชคมาให้ฉัน” น้อยคิดแล้วจึงไปขอยืมขวานจากชาวนาผู้เป็นเจ้าของควายที่ตนรับจ้างเลี้ยง พอได้ขวานมาก็ไปขอตัดต้นไม้ในที่ดินของเพื่อนบ้านมาจำนวนหนึ่ง

นั้ยเริ่มทำงาน...ทำงาน...และทำงาน...ตั้งแต่เช้าจดค่ำทุกวัน จน
ไม่มีเวลาเลี้ยงควาย และต้องขอให้ชาวนาผู้อารีดูแลควายของตนต่อไป
ตามเดิม

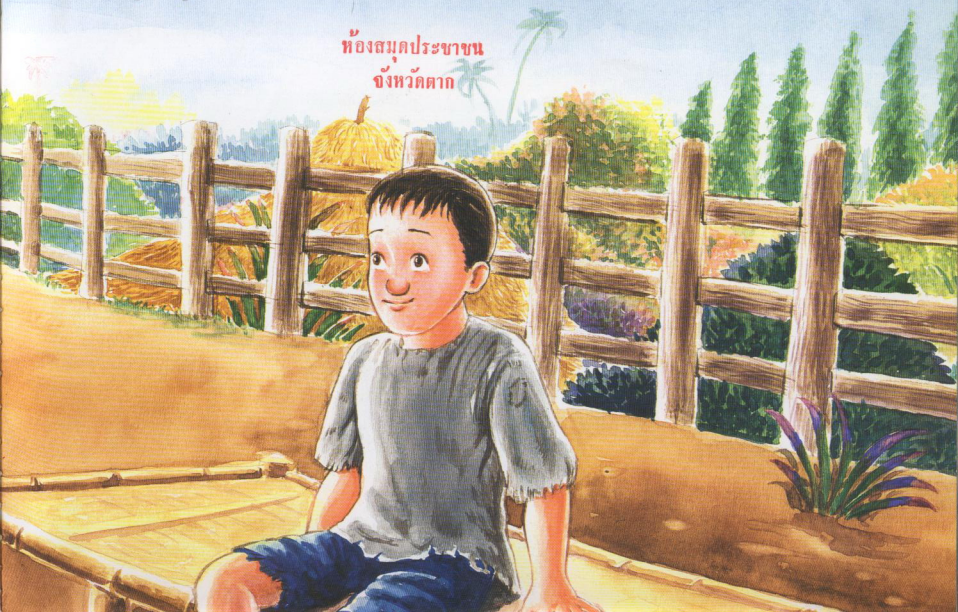

หลายเดือนต่อมา รั้วใหม่ที่ใหญ่โตจนดูเหมือนกระท่อมหลังน้อยมากกว่าก็เสร็จสิ้น พร้อมๆ กับร่างกายของนุ้ยก็เติบโตและแข็งแรงกว่าเดิมเป็นอันมาก

กระท่อมหลังนี้มีห้องนอน 2 ห้อง กับห้องนั่งเล่น 1 ห้อง และยังมีห้องใต้หลังคาซึ่งมีประตูเล็กๆ ไว้ให้นักเขียนวิเศษบินเข้าออกได้อีกทางหนึ่ง นักรู้สึกภูมิใจกับกระท่อมที่สร้างขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองมาก

ห้องสมุดประชาชน
จังหวัดตาก

นำสงสารนุ้ยเสียจริง เจ้านกเอี้ยงวิเศษไม่ชอบกระท่อมของนุ้ยเลย พอมันเห็นเข้าก็ร้องขึ้นทันทีว่า “นุ้ย...นุ้ย...เธอสร้างกระท่อมไว้ให้ใคร ฉันอยู่กระท่อมแบบนี้ไม่ได้หรอก เพราะมันไม่สวยงามพอสำหรับนกเอี้ยงวิเศษอย่างฉัน” ว่าแล้วนกเอี้ยงวิเศษก็บินจากไปโดยไม่ยอมแตะต้องกล้วยที่นุ้ยเตรียมไว้ให้เลย

“ฉันจะต้องสร้างบ้านใหม่ที่สวยงามและใหญ่โตกว่านี้มากๆ เพื่อให้
นกเอี้ยงวิเศษนำโชคมาให้ฉัน” น้อยคิด แล้วจึงไปขอยืมขวาน เลื่อย ลี้วและ
ค้อนจากชาวนาผู้่อารีกครั้ง พอได้มาก็เดินทางไปขอตัดต้นไม้ในที่ดิน
ของเพื่อนบ้านมาหลายต้น แล้วเริ่มสร้างบ้านหลังใหม่ให้นกเอี้ยงวิเศษ

น้อยทำงาน...ทำงาน...ทำงาน... และทำงานอย่างหนักทุกวัน
เสียใจไม่ ทำเสียม ทำกระดานและฝาบ้านเป็นจำนวนมาก แล้วนำ
มาประกอบกันอย่างประณีตทีละชิ้น ทีละชิ้น จนบ้านหลังใหญ่ค่อยๆ
เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาทีละน้อย

หลายปีผ่านไป นั้ยสร้างบ้านหลังใหญ่ที่สวยงามและแข็งแรง
เสร็จสิ้น ขณะเดียวกัน เขาก็เติบโตเป็นชายหนุ่มที่สง่างาม แข็งแรง
และมีความสามารถทางช่างไม้มาก

น่าเสียดายที่นกเอี้ยงวิเศษไม่เคยได้เห็นบ้านหลังนี้ มันหายไปนาน และไม่เคยกลับมาอีกเลยนับตั้งแต่წყยเริ่มสร้างบ้าน

เช่นเดียวกับწყยที่ใจจดใจจ่ออยู่กับการสร้างบ้านจนหลงลืมนกเอี้ยงวิเศษไป แต่เขาก็ไม่คิดใส่ใจ เพราะบัดนี้წყยรู้แล้วว่า การทำงานที่ตุนทุ้มตกลงไปนั้นก่อให้เกิดสิ่งที่ดีกว่า**โชค**เป็นไหนๆ

นุ้ยเติบโตใหญ่ขึ้นเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างสง่างาม มีบ้านหลังใหญ่เป็นที่อาศัย ทั้งยังเป็นช่างไม้ฝีมือเยี่ยมที่ใครๆ ก็อยากจ้างไปสร้างบ้านให้เสมอ นุ้ยไม่เคยคิดฝันถึงโชคอีกเลย...

นุ้ยเป็นเด็กเลี้ยงควายที่ยากจนมาก แต่เขามีความคิดฝัน
อยู่เสมอว่า สักวันหนึ่งเขาจะต้องประสบความสำเร็จ
แต่ทุกๆ วันนุ้ยต้องวุ่นวายอยู่กับฝูงควายตลอดเวลา
เขาจึงไม่มีโอกาสออกไปหาโชคสักที จนกระทั่ง...

